

Най-послѣ лъвътъ рѣшилъ да свърши съ умразната му прѣграда. Около срѣднощъ той излиза изъ своята пещера и съ страшень ревъ трѣгва къмъ засадата, кждѣто се криели смѣлитѣ ловци. Не струвало много трудъ на лѣва, за да смаже дървената колиба. Ала той попадналъ право въ мрѣжитѣ. Напразно разчиталъ могщиятъ звѣръ на силитѣ си: мрѣжитѣ го обхванали здраво. Ревалъ, хвърлялъ се въ мрѣжитѣ той и още повече се омотавалъ. Не помогнали нито здравитѣ му зѣби, нито остритѣ му нокте. Разбралъ лъвътъ, че сѣдбата му е рѣшена и страшни, жални пѣшкания разтѣрсили околността. Нито хората, нито животнитѣ били чували до тогава такива пѣшкания. И гората, и полето били проглушени отъ рева на изплашенитѣ животни. Трепналъ и самиятъ човѣкъ, който излѣзълъ на бой съ горския царь.

Пѣшканията продължавали цѣла нощъ и на сутринята. Едва къмъ пладнѣ Муслимъ излѣзълъ изъ засадата. Той стегналъ още по-здраво мрѣжитѣ.

И много дни и нощи прѣкаралъ Муслимъ близу до свързания лѣвъ. Той измѣчвалъ съ гладъ и жажда своя плѣнникъ.

Веднажъ Муслимъ донесълъ на лѣва убита кошута, оставилъ прѣдъ него вода. Ала гордиятъ лѣвъ не доближавалъ нито къмъ месото, нито къмъ водата и свирѣпо се хвърлялъ къмъ всички, които го доближавали.

Най-послѣ, гладътъ и жаждата укротили звѣра: той изялъ месото и изпилъ водата. Лъвътъ билъ младъ и почналъ малко по малко да свиква съ човѣка, прѣстаналъ да го смѣта за свой врагъ, викалъ го къмъ себе си, когато искалъ да яде и пие. Но сѣ пакъ той билъ още опасень, ревътъ му билъ още страшень.

Ала тѣрпѣнието на човѣка взело връхъ надъ дивата природа на звѣра; минали се доста дни и лъвътъ почналъ да се укротява. Той прѣстаналъ да се хвърля върху Муслима, когато му носѣлъ храна.